

D ů v o d y :

Žalovanému přísluší zadržovací právo podle § 471 obč. zák. k nákladnímu automobilu pro náklady, pro které žalovaný jej exekučně zabavil. Zákon v § 471 obč. zák. dává zadržovateli právo, že nemusí nikomu věc vydati, dokud mu nebudou zaplaceny náklady na ni vynaložené. Retenční právo podle § 471 obč. zák. je tedy dáno věřiteli, aby dosáhl zaplacení svých nákladů na zadržovanou věc vynaložených (srov. materiálu k III. dílní novele k občanskému zákonu str. 200—201). Má-li tohoto účelu býti dosaženo, nelze zajištění pohledávky zadržovacím právem omeziti na to, že věřitel může zadržením věci vykonati na toho, kdo chce dosíci vydání věci, nátlak, aby zaplatil náklad na ni učiněný, nýbrž věřiteli, přísluší-li mu právo zadržovací, musí býti poskytnuto oprávnění, aby si vymohl svou pohledávku vedením exekuce na zadrženou věc, i, když nepatří tomu, na jehož účet byl náklad učiněn. Neplatil-li náklad na věc učiněný ani ten, na jehož účet náklad byl učiněn, ani vlastník věci, musel by věřitel, kdyby vlastníku příslušelo právo odporovati exekuci věřitelem k vydobytí nákladů na věc vedené podle § 37 ex. ř. na základě svého vlastnictví, buď zadržovati věc po případě na dobu nedohlednou a nechati tak narůst další náklady s uschováním spojené, nebo musel by věc vydati, čímž by pozbyl svého zadržovacího práva vůbec. To by byla šikána, kterou právní řád nesmí podporovati, a nebylo by to prospěchem, jež § 471 obč. zák. chtěl žalovanému poskytnouti, nýbrž zřejmou škodou. Dokud žalobce nezaplatí žalovanému náklady, pro které § 471 obč. zák. přiznává žalovanému retenční právo, nemůže dosíci nejen vydání auta, nýbrž ani prohlášení exekuce, vedené na auto to pro tyto náklady, za nepřipustnou.

Čís. 14332.

Právní poměr v příčině domovnického bytu nelze zrušiti příkazem podle § 567 c. ř. s., i kdyby byl domovnický poměr ujednáán na určitou dobu.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1935, Rv I 684/35.)

Žalobkyně tvrdí, že žalovaná je v jejích službách jako domovnice a že služební poměr má se skončiti dne 31. srpna 1934, navrhla, by bylo příkazem podle § 567 c. ř. s. žalované uloženo byt, který obývá, vykliditi a do 14 dnů žalobkyni vyklizený odevzdati. Návrh na vydání příkazu podle § 567 c. ř. s. opřela též o ustanovení § 11 zákona ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n., tvrdíc o žalované skutečnosti, jež jí prý dávají právo zrušiti domovnický poměr bez výpovědi. Prvý soud ponechal příkaz, vydaný k tomuto návrhu žalobkyně, v účinnosti. Z d ů v o d ů: Pokud jde o námitku vypovídané strany, že smlouva domovnická nebyla uzavřena na pevnou dobu, sice nejde o smlouvu na pevnou lhůtu podle § 567 c. ř. s., avšak sluší vzíti v úvahu, že vypovídající strana podporuje návrh o ustanovení § 11 zák. z. 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n.,

dle něhož může býti domovnický poměr zrušen z důležitých příčin i bez výpovědi. Soud zjistil, že vypovídání přes napomenutí chovala se k vypovídající jako vlastníci domu neslušně a urážlivě a již tato okolnost je podle § 12 čís. 3 citovaného zákona důležitou příčinou ke zrušení domovnického poměru i bez výpovědi ve smyslu § 11. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalované změnil rozsudek prvního soudu a zrušil příkaz prvního soudu. D ů v o d y: Právní názor prvního soudu jest mylný ve dvou směrech. Především je příkaz podle § 567 c. ř. s. nepřípustný u smlouvy domovnické, která zakládá pracovní poměr zvláštním zákonem upravený (zák. čís. 82/20), kdežto § 567 c. ř. s. má na mysli výhradně jen smlouvy nájemné nebo pachtovní. Domovnický byt je naturální a tvoří část služebního poměru podle §§ 8, 9 cit. zák. a spolu s domovnickým poměrem lze jej vypovědět podle § 10 cit. zák. Nejde však o poměr nájemní ani o výpověď z nájmu, pouze jest v odst. 2 § 10 cit. zák. ustanoveno, že o námitkách proti takové výpovědi podaných jedná a rozhoduje se podle obdoby řízení ve věcech nájemních. Z toho však nelze nikterak vyvozovati, že by na domovnický poměr vůbec bylo lze použití ustanovení civilního řádu soudního, upravujících řízení ve věcech nájemních, zejména pak ustanovení § 567 c. ř. s. Už z toho důvodu tedy mělo býti námitkám strany žalované proti vyklizovacímu příkazu vzneseným, vyhověno. Mimo to v daném případě nešlo o smlouvu na pevnou lhůtu sjednanou, takže odpadl i další předpoklad pro použití § 567 c. ř. s., který má na mysli smlouvy, které pominou bez předchozí výpovědi po vypršení určitého času.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

K správným důvodům napadeného rozsudku dodává se toto: Že smlouva domovnická je smlouvou služební, je vyjádřeno v samotném zákoně v § 1 zák. ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n., v němž se mluví o pracovním poměru domovnickém, a podle něhož má domovník nárok na bezplatný byt (§ 8). Nemůže tudíž smlouva domovnická — pokud běží o domovnický byt podle § 8 — nikdy ani z části býti též smlouvou nájemní. Nelze proto zrušiti právní poměr v příčině užívání domovnického bytu příkazem podle § 567 c. ř. s., i kdyby byl domovnický poměr ujednán na určitou dobu.

Čís. 14333.

V y r o v n a c í s o u d je příslušný povolití exekuci podle výpisu ze seznamu přihlášek ve vyrovnacím řízení.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1935, Nd II 44/35.)

O p a č n ě: S b. n. s. čís. 13914.

N e j v y š š í s o u d rozhodl v záporném sporu o příslušnost k povolání exekuce navržené na základě potvrzeného vyrovnání a výpisu ze